

Al president Camps, li mouen la barraca

J. J. Pérez Benlloch

El més fotut per al PP valencià en aquest moment és que ningú no s'esperava l'allau d'esdeveniments desgraciats que li han caigut a sobre, i de sobte, com si foren el producte d'una maniobra conspirativa. Primer, i com han informat aquestes pàgines, fou la consellera de Benestar Social, Alicia de Miguel, la que en un programa anodi de Canal 9 TV –i valga la redundància– deixà caure quelcom tan aparentment innocent com el fet que la corrupció cal reprimir-la i foragitar-la en el si dels partits polítics i de la societat. Pot qüestionar algú aquest manament de moral universal? El cas és que –ingènua?– tot alhora suggereix uns exemples disciplinaris de quan Eduardo Zaplana governava la Generalitat i que avui cap autoritat del PP –institucional o partidària– aplica. No esmenta noms, però se li endevinen tots, i el personal –diguem-ne, la clientela campista i els periodistes– dedueix que ha estat una subtil –o no tant– manera d'esmentar la corda a casa del penjat, atesa l'abundor d'episodis corruptes que floreixen entre els “populars” valencians.

Quan l'estament conservador no s'havia recuperat encara de l'esglai, es produeix el primer cas de transfuguisme que el PP ha patit des que guanyà les eleccions el 1995. Un diputat castellonenc, políticament insignificant, però diputat autonòmic a la fi, se'n va a Coalició Valenciana amb l'escó sota el braç. L'home, és un dir, addueix que ho fa per fugir de la corrupció. Un altre colp en la mateixa nau. També és veritat que ningú no s'ho creu. El *fulano* se'n va perquè l'han presumptament seduït amb arguments més substanciosos. De moment, millorarà els seus ingressos com a membre del grup mixt de les Corts, però ningú no creu que no hi haja altres prebendes. Pura misèria humana. Un dia, i caldrà que siga aviat, hauran d'escorcollar-se les fonts financeres gens avars que encoratgen el reviscolament de la pesta blavera.

Ja ens ho trobàvem quan, sense saber ben bé per què, un exdelegat de l'Institut Valencià d'Exportació a Miami (IVEX) es despenjava amb unes declaracions inculpatòries sobre la reincident qüestió del contracte de Julio Iglesias i el pagament de xifres milionàries en paradisos fiscals. En aquesta ocasió, qui n'ix malmès és l'ex-Molt Honorable Eduardo Zaplana, patrocinador de tota aquella fosca operació monetària que, fins ara, ha estat sempre defensada i beneïda per l'actual president. Però ara ja no.

Pot ser que d'un moment a un a l'altre l'escenari s'amenitze amb nous successos i greuges, ja que s'anuncien més casos de transfuguisme i corrupció –sobretot d'arrel immobiliària–, com una constant mediàtica. Tanmateix, com podem interpretar aquests fets quasi sincronitzats? Justifiquen la teoria conspirativa que prediquen alguns partidaris de l'anomenat

campisme, sempre recelós de les maniobres desestabilitzadores del zaplanisme? Es tracta realment d'una conspiració, incloent-hi la defecció del diputat, fruit –caldrà pensar– de la malaltissa dèria de Zaplana contra Camps?

Al nostre entendre, l'únic episodi planificat, i no pel zaplanisme, és la fugida de l'esmentat diputat, on es pot veure una operació de més abast, com és el reviscolament del blaverisme amb una coloració accentuadament feixista. A qui interessa aquesta maniobra és el que no sabríem dir, llevat de re-

La guerra oberta entre Francesc Camps i Eduardo Zaplana és cada dia més evident.

cordar que la temptació blavera i anticatalana ha estat una constant de certa, minoritària i radical, dreta de València ciutat, mai no condemnada pel PP. Per ésser justos, caldrà dir que fou Zaplana qui va intentar desarmar-la seduïnt els seus representants i càrrecs públics, molts dels quals gaudeixen encara del “pessebre” institucional i administratiu.

Ço dit, hem d'afegir que aquests incidents no són sinó la conseqüència del desajustament intern entre les dues grans faccions del PP valencià, i que hem de comptabilitzar com un fracàs del seu líder actual. Són també el pròleg d'altres topades que se sovintejaran a mesura que ens acostem a la confecció de les llistes electorals, d'on depèn la supervivència política de no poca gent. Llàstima que cap oposició no rentabilitze aquests aldarulls!